

Poštovani Ministre,

Pišem ovo otvoreno pismo da Vam skrenem pažnju na probleme u zdravstvu koji se svakodnevno događaju.

Prvenstveno pišem zbog smrti moga brata Srđana Cvijića 29.9. ove godine, gdje nakon mog poziva Hitnoj pomoći, vozilo nije poslano na adresu (adresa je na Paprikovcu) te mi je predloženo da došetam sa njim koji se guši I da zovem taksi. Predmet je otvoren u tužilaštvu u Banjoj Luci I istražni proces je u toku. Istražni proces traje već skoro dva mjeseca jer sa UKC-a nije dostavljena dokumentacija po službenoj dužnosti. Zbog čega je potrebno da se toliko čeka? Da li iko vrši kontrolu?

Vezano za ovaj slučaj, jedini komentar od strane javnih institucija sam dobio od strane direktorice Doma Zdravlja koji se sveo na “ne bježimo od eventualnih grešaka... Greške se dešavaju”. Ta izjava je objavljena na više medijskih servisa, kao I moje izjave takodje. Neću Vam navoditi izvore, ako ste zainteresovani, a trebali bi biti, možete ih lako pronaći kao I sve pojedinosti vezane za ovaj slučaj.

Da se vratimo na opšte probleme. Koliko još treba da se desi “Srđana Cvijića” da bi se nešto konkretno promijenilo u zdravstvenom sistemu RS? Ovo nažalost nije ni prvi, a ni posljednji slučaj. Ja lično znam nekolicinu primjera gdje Hitna pomoc nije slala vozila na pozive, I predlagane su stvari kojih bi I mene bilo sramota. I nikom ništa, ljudi šute, odgovorni šute, I svi se vodimo onom “to je tako” jer otkad je ove “države” stanje se nije mijenjalo, bez obzira ko je bio na vlasti, a vlast se mijenjala, I za drugačije ne znamo kao građani. Zašto je na primjer, u noći kad sam budio svoje roditelje da im saopštim da im je sin umro, prijedlog hitne pomoći u Srpcu bio da “popiju bensedin, ako ne pomogne, onda dva” kad su obaviješteni da budu spremni ako mojim roditeljima pozli? Gdje je naše pravo o zdravstvenoj zaštiti, a svaki mjesec izdvajamo trećinu svojih plata da imamo to pravo? Prvi stepen zdravstvene zaštite govori o pružanju hitne medicinske pomoći... Koja nije konkretno definisana u istom.

Govorimo svako malo o pacijentima koji umiru od sepse, u 21. vijeku. Govorimo o nehumanim uslovima u bolnicama, ne samo u Banjoj Luci (koja je valjda “najspremnija”). O opremi, krevetima, instalacijama itd. koje su ostale od ONE države.

Zašto naši najbolji doktori I medicinski radnici odlaze u strane zemlje, a kod nas rade, ugostitelji, frizeri, profesori koji su završili kurseve (ne kažem nuzno da ne rade posao kao treba, ali je nelogično)?

Uzeću opet primjer Banja Luku kao veliku opštinu I problem sa “nemogućnosti hitne pomoći da izađe na svaki poziv”.

Prvo pitanje je zašto mi kao građani trebamo da razmišljamo o tom problemu, a ne oni koji su odgovorni za to?

A to pitanje je riješeno sedamdesetih godina pravljjenjem određenih “punktova” na više lokacija da bi pokrivenost bila veća.

Ako se sad povlači problem nedostatka finansija, ili opreme ili radne snage... opet, zašto bi to trebao biti problem o kom građani trebaju da razmišljaju?

Mi svoje poreze plaćamo.

Zakon o zdravstvenoj zaštiti je pun takozvanih sivih zona, mnogo nedefinisan I naravno pun problema očigledno. Jedan od problema bih naveo da dispečer hitne pomoći, koji radi trijažu pri pozivu može biti radnik srednje stručne spreme medicinske struke (ispravite me ako grijesim), što po mom mišljenju nije nikako u redu.

O problemima bih mogao da pisem romane, ali Vi tih problema morate biti svjesni I raditi na otklanjanju istih.

Svi ovi problemi, I primjeri dolaze puno ranije od ove situacije sa Covid-om tako da to ne može da bude izgovor.

Kada će neko da preuzme odgovornost za funkciju koju obavlja, bilo to funkcija dežurnog doktora, direktora, ministra?

Ovo šta pišem, pišem Vama kao ministru, ne lično, Vaše ime, prezime, nacionalnost, vjeroispovijest, politička opredjeljenost ili bilo šta drugo uopšte nije bitna.

Nemanja Cvijić, ispred porodice Cvijić.